Το ημερολόγιο ενός θεατρόφιλου

Γνωρίζω αρκετούς που θα μπορούσαν να κρατούν ένα τέτοιο ημερολόγιο: το ημερολόγιο ενός τρελού θεατρόφιλου. Ανήκουμε στην ίδια κατηγορία, τους συναντώ σχεδόν κάθε βράδυ, κι αν κάποιος «λείπει», σημαίνει πως πήγε σε άλλη παράσταση. Οι εκτός της κατηγορίας λένε "Get a life!", λένε αδύνατον αυτός ο τόπος να παράγει τόσες καλές παραστάσεις, απορώντας προς τι ο τρελός μαραθώνιος. Όντως αν πριν από λίγα χρόνια οι θεατρικές παραγωγές λειτουργούσαν ως τακτά, αλλά μετρημένα ανοίγματα προς τον φανταστικό κόσμο, τώρα η πραγματικότητα ενός Κύπριου θεατρόφιλου είναι διάτρητη από θεατρικές «οπές» έτσι ώστε η διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δύο κόσμων παύει να υφίσταται. Καλώς, κατ' εμένα, αλλά όποιοι προτιμούν τη σκονισμένη σταλούρα της πραγματικότητας, την έχουν σε αφθονία. Και προς το ερώτημα για το ποσοστό των «καλών» παραστάσεων... Η ποσότητα των θεατρικών παραγωγών έχει διαβρώσει τα υπερβολικά στέρεα κριτήρια, και τουλάχιστον στα δικά μου μάτια η διαφορετικότητα, η ειλικρίνεια και συνεπώς η ποικιλία του συνόλου άρχισαν να μετράνε πολύ. Εκπαιδευτήκαμε ως θεατές, κυρίως από τις μικρές ομάδες, αποβάλλαμε την ξινή σοβαροφάνεια και ανοίξαμε τα πλαίσια της έννοιας «θέατρο».

Ας πούμε, τι ήταν εκείνο το **«Πέτα στον αέρα»** από την ομάδα enacttheatre; Η Μαρίνα Μακρή και η Έλενα Καλλινίκου είναι οπαδοί των επινοημένων κειμένων. Τα στοιχεία της παραγωγής τους είναι ο συνδυασμός του φαινομενικού αυτοσχεδιασμού με την αυστηρή συμμετρική οργάνωση δράσης. Είναι η κυπριακή διάλεκτος ως κύριος φορέας του φυσικού, τοπικά χρωματισμένου χιούμορ, της κοινωνικής σάτιρας, του αυτοσαρκασμού. Είναι το, επίσης αυτοσαρκαζόμενο, σωματικό παίξιμο. Είναι η θεματολογία που αντλείται από την εύστοχη παρατηρητικότητα και μετουσιώνεται σε σουρεαλισμό. Ήταν, λοιπόν, μια δημόσια πράξη αυτοέκφρασης, μια δήλωση αισθητικών επιλογών, ένα πέταγμα στον αέρα σε αναζήτηση ελευθερίας. Εκπαιδευμένοι και από τις προηγούμενες παραγωγές της ομάδας και από τη θεατρική περιρρέουσα, αφήνουμε αυτά που θα λέγαμε κάποτε, για τις ασάφειες και τις επαναλήψεις, και δεχόμαστε να δούμε αυτά τα χαρακτηριστικά ως γνωρίσματα της μεθόδου που συνειδητά χρησιμοποιείται από την ομάδα.

Στο πλαίσιο των δράσεων του **«Σαλονιού των ξένων»** η ομάδα Λουμπάγκο ένωσε, για ένα διάστημα, προβλέπω, εφτά ηθοποιούς, την Τζούλη Γρηγορίου, τη Μικαέλλα Θεοδουλίδου, την Εύα Καλομοίρη, τον Ανδρέα Μακρή, την Παντελίτσα Μαυρογιάννη, τη Θέκλα Φλουρή, τον Βασίλη Χαραλάμπους. Το «όλοι μαζί» θα επαναλαμβάνεται συνέχεια στην αναφορά γι' αυτή την παραγωγή. Τη σύλληψη και τη σκηνοθεσία υπογράφουν όλοι μαζί, την υποκριτική δράση οι εφτά την έχουν μοιραστεί περίπου στα ίσια, όπου ο καθένας είχε και τις σόλο στιγμές του και την ενεργό συμμετοχή στην ομαδική δράση. Τα σόλο είναι προϊόντα της ομαδικής επινόησης κειμένου, η κύρια ιστορία είναι εμπνευσμένη από το κείμενο του Dennis Kelly «Our Teacher 's a Trol». Παίρνοντας τον Τρολλ από εκεί και ενώνοντάς τον με το θέμα του project που τρέχει στις Αποθήκες αυτή την περίοδο, δηλαδή το σαλόνι, οι Λουμπάγκο στήνουν μια δράση από την οποία δεν μπορεί να έχει κανείς ούτε πολλές απαιτήσεις, ούτε πολλές απορίες. Το σίγουρο είναι ότι οι Λουμπάγκο θέτουν μπροστά τους στόχους που μπορούν να πετύχουν άνετα. Ως θεατής αισθανόμουν ότι αν δεν δεχτώ τους κανόνες του παιχνιδιού που μας προτείνει η ομάδα, το παιχνίδι αυτό δεν θα βγει καθόλου. Έπνιξα τα πολλά «γιατί;» που μου έρχονταν στο μυαλό, μην πάθω όσα έπαθε ο άτακτος μαθητής της παράστασης: τον κατάπιε ο Τρολλ. «Μην ψάχνετε λογική σχέση μεταξύ, π.χ., του παρατεταμένου εισαγωγικού ζεστάματος και του κύριου μέρους του έργου», μας λέει η ομάδα, «μην ψάχνετε το βάθος, τα νοήματα που θέλαμε να προβάλουμε είναι στην επιφάνεια». Η παραγωγή μας αποχαιρέτησε με το φτυμένο από τον Τρολλ πόδι , έτσι, για να μην επιστρέψουν τα «γιατί» μας.

Ακόμα μια μέρα του **«Ημερολογίου»** σ' αυτό το σημείωμα- «R.I.P. Romeos Ioulietta Panta». Ξανασυναντήσαμε το κείμενο του Δημήτρη Κουρούμπαλη, όταν το Θέατρο Δέντρο ήταν ακόμα Δεντράκι, το 2013. Το έργο σε σκηνοθεσία του συγγραφέα, της Φρόσως Κορρού και της Κατερίνας Λούρα μετεξελίχτηκε από παράσταση δωματίου σε μια πολύ σημαντική αναμέτρηση με μεγάλο και κενό χώρο, απ' την οποία η παραγωγή βγήκε ανανεωμένη και ενισχυμένη. Το μετακείμενο διαδραματίζεται στο υπόστρωμα της ιστορίας των δύο νέων που σε κάθε εποχή δεν ταίριαζαν στο γεμάτο βία και μίσος περιβάλλον και που κάηκαν στη φωτιά του πάθους τους. Η Κατερίνα Λούρα και ο Δημήτρης Κουρούμπαλης, καιόμενοι αλλά σύγχρονοι, τσαλακωμένοι, απελευθερωμένοι, επιστρατεύουν την κίνηση ως αποτελεσματικό μέσο υλοποίησης των στόχων τους.